

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **DXC Technology Czech Republic s. r. o.**, se sídlem Pikrtova 1737/1a, Praha 4, zastoupen JUDr. Janem Lukešem, Ph.D., advokátem se sídlem Hybernská 20, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2021, č. j. 29 Af 24/2021 - 487,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2021, č. j. 29 Af 24/2021 - 487, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0024/2021/VZ, č. j. ÚOHS-09324/2021/163/PBl, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 1. 2021, sp. zn. ÚOHS-S0166/2020/VZ, č. j. ÚOHS-01637/2021/500/Alv, **se zruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 17 228 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Lukeše, Ph.D., advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, a zaplacený soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření ve výši **1 000 Kč**. Tyto poplatky mu budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Jana Lukeše, Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím osoby zúčastněné na řízení (Ministerstvo práce a sociálních věcí, dále též „MPSV“ či „zadavatel“) ze dne 11. 3. 2020, č. j. MPSV-2020/50385-341, byl žalobce dle § 48 odst. 4 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále též „ZZVZ“), vyloučen ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Jednotný informační systém práce a sociálních věcí – IS SOCIÁLNÍ DÁVKY II.“ (dále též „veřejná zakázka“, či jen „zakázka“) z důvodu, že nabídka žalobce obsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu (dále též „MNNC“), která nebyla zdůvodněna (dále též „rozhodnutí o vyloučení“).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o vyloučení námitky, které zadavatel rozhodnutím ze dne 8. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/71616-341, odmítl jako nedůvodné.

[3] K návrhu žalobce žalovaný přezkoumal úkony zadavatele při zadávání veřejné zakázky a rozhodnutím ze dne 15. 1. 2021, č. j. ÚHOS-01637/2021/500/Alv („rozhodnutí o návrhu III“), žalobcův návrh dle § 265 písm. a) ZZVZ zamítl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 3. 2021, č. j. ÚOHS-09324/2021/163/PBl (dále též „rozhodnutí o rozkladu“ či „rozkladové rozhodnutí“), zamítl, a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

II.

[5] Žalobce se proti rozkladovému rozhodnutí bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Soud se ztotožnil s posouzením provedeným žalovaným a předsedou žalovaného. Předeslal, že správní orgány i soud dle ustálené judikatury přezkoumávají postup zadavatele pouze v rozsahu kontroly rámce, v němž se provádí výběr nabídek, nemají však oprávnění hodnotit kvalitu samotného výběru. Dle krajského soudu musí být postup, resp. rozhodnutí zadavatele o vyloučení logické, racionální a transparentní, přičemž zadavatel těmito požadavkům v nyní posuzovaném případě dostál. Dle krajského soudu postupoval zadavatel při posuzování nabídkové ceny žalobce v souladu se zákonem, neboť ji hodnotil ve vztahu k předmětu zakázky, a to porovnáním s cenami, které se objevovaly v jiných zadávacích řízeních či srovnáním se shromážděnými podklady mapujícími ceny ICT prací, přičemž zjistil, že žalobcem nabídnutá cena se pohybovala pod průměrem zjištěných cen. Zadavatel posoudil rovněž technické aspekty platformy SoftShell, přičemž vyšel z informací poskytnutých žalobcem v rámci objasnění MNNC a odborných vyjádření vypracovaných odborníky z oblasti ICT. Na základě těchto podkladů zadavatel shledal, že užití platformy SoftShell nesníží požadavky na kvalifikaci pracovníků vykonávajících Rozvoj, a nemůže tedy odůvodnit nízkou nabídkovou cenu žalobce. Dle krajského soudu zadavatel rozhodl o vyloučení stěžovatele na základě

pokračování

skutečností, které požadoval objasnit v rámci odůvodňování MNNC. Žalobce věděl, jaké má zadavatel pochybnosti ohledně jeho nabídkové ceny, a měl dostatek prostoru a příležitosti předložit zadavateli všechny relevantní informace a podklady, kterými zdůvodňoval MNNC služeb Rozvoje. V daném případě nedošlo ke zkrácení práv žalobce ani tím, že zadavatel před vydáním rozhodnutí o vyloučení neumožnil stěžovateli seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. K argumentaci žalobce ohledně ekonomické racionality postupu zadavatele krajský soud konstatoval, že tato otázka nebyla předmětem řízení před žalovaným, resp. předsedou žalovaného, neboť tito nejsou oprávněni poukazovanou otázku posuzovat. To stejné platí i pro technickou stránku zakázky. Krajský soud proto tuto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou. Krajský soud dále uvedl, že zadavatel v průběhu řízení změnil postoj k ceně služeb Rozvoje nabídnuté žalobcem, k této změně však byl donucen v návaznosti na předchozí rozhodnutí žalovaného (ze dne 13. 5. 2019), dle kterého zadavatel pochybil, jestliže žalobce nepožádal o zdůvodnění MNNC některých položek nabídkové ceny. Tuto změnu postoje zadavatele proto nelze označit za netransparentní. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti citovanému rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zejména poukazoval na porušení zásady transparentnosti ve smyslu § 6 ZZVZ. Souhrnně namítal, že zadavatel posouzení cen prací v profesích v oblasti ICT obsažené v rozhodnutí o vyloučení (ze dne 11. 3. 2020) provedl neobjektivně a zavádějícím způsobem a tedy v rozporu se zásadou transparentnosti. Zadavatel při posuzování MNNC v nabídce stěžovatele vycházel pouze z průměrné ceny a nezohlednil ceny nižší. Dle stěžovatele je tento postup neakceptovatelný, neboť by vedl k absurdní situaci, kdy by nabídková cena na realizaci každé další veřejné zakázky musela být vyšší než aktuální průměrné ceny, aby nebyla vyloučena. Poukazoval i na neobjektivnost a účelovost provedeného hodnocení, nezohlednění všech okolností věci a celkově netransparentní postup. Takový postup nelze považovat za postup odpovídající zásadě transparentnosti. Dále namítal, že zadavatel v průběhu řízení změnil svůj postoj k položce cena za Rozvoj, kdy nejprve tuto položku akceptoval a odůvodnění její ceny nepožadoval, avšak následně svůj postoj změnil, u této položky identifikoval MNNC a požadoval zdůvodnění její ceny, aniž by byly zřejmé důvody tohoto obratu. Poukázal i na nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Krajskému soudu vytýkal i to, že se odmítl zabývat ekonomickými souvislostmi nabídek obou účastníků a posouzením technických aspektů daného řešení. Za nepřipadnou označil stěžovatel i výtku soudu, že stěžovatel v rámci námitek nepředložil žádný znalecký posudek, kterým by podložil své závěry uvedené v námitkách. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[7] Předseda žalovaného se ve vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle vyjádřil k návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření a k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Je názoru, že nejsou splněny podmínky pro vydání předběžného opatření, resp. pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V další části kasační stížnosti se vyjádřil k uplatněným kasačním námitkám. Námitky důvodnými neshledal. Setrval na závěrech uvedených v rozhodnutí o rozkladu, které zopakoval a dále rozvedl. Souhrnně setrval na závěru, že postup zadavatele, jakož i následný postup žalovaného odpovídal právní úpravě vč. zásady transparentnosti. Ztotožnil se s posouzením provedeným krajským soudem a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti rovněž uvedla, že neshledává důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, resp. pro vyhovění návrhu na vydání předběžného opatření. K uplatněným námitkám odkázala na svá předchozí podání a zopakovala tam uvedenou argumentaci. Vyjádřila přesvědčení, že žalovaný i předseda žalovaného postup zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) řádně přezkoumali, a rozsudek krajského soudu aprobející tato rozhodnutí je dle jejího názoru správný a souladný se ZZVZ i s konstantní judikaturou. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

[11] Do zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Jednotný informační systém práce a sociálních věcí – IS SOCIÁLNÍ DÁVKY II“ vypsanou MPSV jako zadavatelem s předpokládanou hodnotou 270 000 000 Kč bez DPH se přihlásili pouze dva uchazeči: stěžovatel s celkovou nabídkovou cenou 268 793 400 Kč bez DPH a společnost OKsystem a.s., (dále též „OKsystem“) s celkovou nabídkovou cenou 823 999 200 Kč bez DPH.

[12] Zadávací dokumentace v bodě 6. uvádí, že *„za nabídku obsahující mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude považována taková cenová nabídka, jejíž celková cenová úroveň (celková, nebo i v případě jednotlivých dílčích cen) bude o více než 40 % nižší než průměrná cenová úroveň všech hodnocených nabídek (uvažovány budou celkové ceny, resp. jednotlivé dílčí ceny bez DPH dle přílohy č. 6). Tím však není dotčena možnost zadavatele postupovat dle § 113 ZZVZ i v případě, že zadavatel shledá nabídkovou cenu některého z dodavatelů mimořádně nízkou ve vztahu k předmětu veřejné zakázky na základě jiných skutečností, než je výše definovaná odchylka od průměrné cenové úrovně.“*

[13] Dne 18. 12. 2018 byla v zadávacím řízení na veřejnou zakázku nabídka stěžovatele vybrána jako nejvhodnější.

pokračování

[14] K návrhu druhého účastníka zadávacího řízení - společnosti OKsystem - žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 5. 2019, č. j. ÚOHS-S0106/2019/VZ-13295/2019/541/JCh, zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nabídky stěžovatele jako nejvhodnější (dále též „rozhodnutí o návrhu OKsystem“) s odůvodněním, že zadavatel nedodržel zásadu transparentnosti tím, že nepožádal vybraného dodavatele o písemné zdůvodnění způsobu stanovení MNNC v některých dílčích položkách, které byly o více než 40 % nižší než průměrná cenová úroveň všech hodnocených nabídek, ačkoli si zadavatel tuto podmínku stanovení MNNC sám stanovil v bodu 6. zadávací dokumentace; žalovaný zároveň zrušil všechny následující úkony zadavatele.

[15] Dne 27. 8. 2019 rozhodl zadavatel o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení, a to z důvodu neobjasnění MNNC. Proti tomuto rozhodnutí o vyloučení podal stěžovatel námitky, které zadavatel rozhodnutím ze dne 24. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/193061-341, odmítl. K přezkoumání rozhodnutí o vyloučení ze dne 27. 8. 2019 podal stěžovatel návrh k žalovanému, který rozhodnutím ze dne 12. 12. 2019, č. j. ÚOHS-S0365/2019/VZ-34475/2019/541/JCh (dále též „rozhodnutí o návrhu I“), zrušil rozhodnutí o vyloučení s odůvodněním, že zadavatel stěžovatelovo objasnění MNNC neposoudil transparentně, neboť se náležitě nezabýval tím, zda specifika systému SoftShell, který stěžovatel dle své nabídky plánuje použít pro realizaci veřejné zakázky, neodůvodňují nižší nabídkovou cenu, a nevyložil, proč neakceptoval cenu za položku „Cena za poskytování 1 člověkodne ve výši dle odst. 12.3.1 Smlouvy“ (položka č. 3.1; dále též „Rozvoj“).

[16] Zadavatel proto dne 23. 1. 2020 stěžovatele opětovně vyzval ke zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny ve vztahu k položce Rozvoj, u níž stěžovatel uvedl cenu 4 300 Kč bez DPH. Zadavatel ve výzvě stěžovateli současně položil dotazy týkající se platformy SoftShell a požádal o ukázkou práce v platformě SoftShell. Stěžovatel požadovanou ukázkou provedl na jednání hodnotící komise dne 13. 2. 2020. Na dotazy zadavatele dále odpověděl podáním ze dne 13. 2. 2020 (dále též „objasnění MNNC“).

[17] Následně zadavatel shora označeným rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020 dle § 48 odst. 4 ZZVZ znovu vyloučil stěžovatele ze zadávacího řízení (dále též „rozhodnutí o vyloučení“) s odůvodněním, že jeho nabídka obsahuje MNNC, která nebyla zdůvodněna.

[18] Stěžovatel podal proti rozhodnutí o vyloučení námitky, které zadavatel rozhodnutím ze dne 8. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/71616-341, odmítl jako nedůvodné.

[19] Proti postupu zadavatele stěžovatel opět brojil návrhem k žalovanému, který o něm rozhodl dne 19. 8. 2020 rozhodnutím č. j. ÚOHS-25762/2020/541/AHr (dále též „rozhodnutí o návrhu II“). Žalovaný v něm znovu rozhodl, že zadavatel transparentně neposoudil stěžovatelovo objasnění MNNC ze dne 13. 2. 2020, protože zrušil rozhodnutí o vyloučení a všechny následné úkony zadavatele učiněné v zadávacím řízení.

[20] K rozkladu zadavatele předseda žalovaného dne 23. 11. 2020 rozhodnutím sp. zn. ÚOHS-R0176/2020/VZ, č. j. ÚOHS-37332/2020/323/RBu (dále též „předchozí rozhodnutí o rozkladu“) zrušil rozhodnutí o návrhu II a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Dle předsedy žalovaného zadavatel v rozhodnutí o vyloučení dostatečně odůvodnil, proč musí být služby Rozvoje plněny pracovníky s vyšší kvalifikací ve větší

míře, než s jakou počítal stěžovatel ve své nabídce, a zadavatel rovněž vysvětlil, z jakých důvodů nevyvrátil stěžovatel jeho pochybnosti o realizovatelnosti služeb Rozvoje za nabídnutou MNNC. Závěr zadavatele v Rozhodnutí o vyloučení, že použití inovativního řešení v podobě platformy SoftShell neodůvodňuje provádění služeb Rozvoje méně kvalifikovanými pracovníky, a tedy neodůvodňuje MNNC stěžovatele za služby Rozvoje, byl dle názoru předsedy žalovaného učiněn v souladu se zásadou transparentnosti.

[21] Dne 15. 1. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí o návrhu III, jímž dle § 265 písm. a) ZZVZ zamítl návrh stěžovatele, protože nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření. Mj. dovodil, že zadavatel neporušil ZZVZ ani zásadu transparentnosti.

[22] Proti rozhodnutí o návrhu III podal stěžovatel rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 3. 2021, č. j. ÚOHS-09324/2021/163/PBl (dále též „rozhodnutí o rozkladu“ či „rozkladové rozhodnutí“), zamítl, a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Ztotožnil se i se závěrem o neporušení zásady transparentnosti.

[23] Rozkladové rozhodnutí předsedy žalovaného napadl stěžovatel žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem napadeným nyní posuzovanou kasační stížností.

[24] Dle § 6 odst. 1 ZZVZ musí zadavatel při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.

[25] Dle § 28 odst. 1 písm. o) ZZVZ se pro účely tohoto zákona rozumí mimořádně nízkou nabídkovou cenou nabídková cena nebo náklady uvedené účastníkem zadávacího řízení, které se jeví jako mimořádně nízké ve vztahu k předmětu veřejné zakázky.

[26] Dle § 113 odst. 1 ZZVZ zadavatel provede posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny před odesláním oznámení o výběru dodavatele.

[27] Dle § 113 odst. 2 ZZVZ může zadavatel v zadávací dokumentaci stanovit a) cenu nebo náklady, které bude považovat za mimořádně nízkou nabídkovou cenu, nebo b) způsob určení mimořádně nízké nabídkové ceny.

[28] Dle § 113 odst. 4 ZZVZ zadavatel požádá účastníka zadávacího řízení o písemné zdůvodnění způsobu stanovení mimořádně nízké nabídkové ceny. Žádost o zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny se považuje za žádost podle § 46 ZZVZ, lze ji doplňovat a vznést opakovaně. V žádosti o zdůvodnění MNNC musí zadavatel požadovat, aby účastník zadávacího řízení potvrdil, že a) při plnění veřejné zakázky zajistí dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k předmětu veřejné zakázky, jakož i pracovněprávních předpisů a kolektivních smluv vztahujících se na zaměstnance, kteří se budou podílet na plnění veřejné zakázky, a b) neobdržel neoprávněnou veřejnou podporu.

[29] Dle § 113 odst. 5 ZZVZ musí účastník zadávacího řízení v objasnění MNNC potvrdit skutečnosti podle § 113 odst. 4 ZZVZ. Mimořádně nízkou nabídkovou cenu může účastník zadávacího řízení dále odůvodnit zejména prostřednictvím a) ekonomických aspektů výrobního procesu, poskytovaných služeb nebo konstrukčních metod, b)

pokračování

použitých technických řešení nebo výjimečně příznivých podmínek, které má účastník zadávacího řízení k dispozici pro plnění veřejné zakázky, nebo c) originality stavebních prací, dodávek nebo služeb.

[30] Dle § 113 odst. 6 ZZVZ zadavatel posoudí objasnění MNNC. Zadavatel účastníka zadávacího řízení vyloučí, pokud z objasnění MNNC vyplývá, že a) nabídková cena je MNNC z důvodu porušování povinností uvedených v § 113 odst. 4 písm. a) zákona, b) nabídková cena je MNNC z důvodu veřejné podpory a účastník zadávacího řízení není schopen na výzvu zadavatele prokázat, že veřejná podpora byla poskytnuta v souladu s předpisy Evropské unie; jestliže je účastník zadávacího řízení vyloučen z tohoto důvodu, informuje zadavatel o této skutečnosti Evropskou komisí, nebo c) neobsahuje potvrzení skutečností podle § 113 odst. 4 zákona.

[31] Dle § 42 odst. 1 ZZVZ může zadavatel k provádění úkonů podle tohoto zákona pověřit komisí; tím nejsou dotčeny jiné právní předpisy upravující způsob rozhodování zadavatele a ani tím není dotčena jeho odpovědnost za dodržení pravidel stanovených tímto zákonem. Úkony komise se pro účely tohoto zákona považují za úkony zadavatele.

[32] Dle § 42 odst. 3 ZZVZ může zadavatel pro své rozhodování použít i vyjádření prizvaných odborníků; tím není dotčena jeho odpovědnost za dodržení pravidel stanovených tímto zákonem.

[33] Dle § 48 odst. 4 ZZVZ může zadavatel vyloučit účastníka zadávacího řízení, pokud nabídka účastníka zadávacího řízení obsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, která nebyla účastníkem zadávacího řízení zdůvodněna.

[34] Dle § 248 ZZVZ vykonává dozor nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání veřejné zakázky Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (v nynější věci žalovaný, pozn. NSS).

[35] Dle § 263 odst. 2 ZZVZ nedodrží-li zadavatel pravidla stanovená pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím ovlivní nebo může ovlivnit výběr dodavatele nebo výběr návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele.

[36] Dle konstantní judikatury zdejšího soudu je přezkum postupu zadavatele při hodnocení nabídky účastníka zadávacího řízení ze strany žalovaného omezen na kontrolu zákonnosti rámce, v němž hodnocení, resp. výběr z uchazečů zadávacího řízení probíhá. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 A 9/2002 - 62, publikovaného pod č. 242/2004 Sb. NSS, se podává, že vlastní posouzení (ne)vhodnosti nabídky „je hranice, kterou žalovaný (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, pozn. NSS) nesmí překročit, neboť potom by se stal sám hodnotitelem jednotlivých nabídek. Jeho pravomoci sahají do úrovně těch činností zadavatele, která vytvářejí prostor pro fair podmínky pro účast uchazečů v soutěži, ale končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě. Nelze přezkoumávat úvahy členů komise, neboť tím by se žalovaný ve svých důsledcích sám stylizoval do role zadavatele a určoval by, která zakázka má vyhovět zadaným kritériím a také v soutěži zvítězit. Orgán dohledu nemůže přebírat

zodpovědnost za výběr nejvhodnější nabídky, neboť k tomu nemá ani odborné předpoklady; totéž nelze požadovat ani po soudu. Úkolem obou je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. V opačném případě by se totiž výběr nejvhodnější nabídky mohl stát záležitostí znaleckých posudků, a pak by existence zákona postrádala smysl. Vlastní akt posouzení a hodnocení nabídek, pokud je napadán, nemůže podléhat dohledové činnosti, neboť jde o nikoli dodržení zákonem stanovených postupů, ale o myšlenkový proces odehrávající se ve sféře vědomí hodnotitelů.“

[37] Na uvedené navázal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 11. 2009, č. j. 5 Afs 75/2009 - 100, v němž konstatoval, že „z judikatury správních soudů tedy vyplývá, že úkolem Úřadu je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. Jeho pravomoci končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě. Úřad však dbá na to, aby byla splněna jedna ze základních zásad zadávání veřejných zakázek, a to zásada transparentnosti celého procesu zadávání veřejných zakázek [...]. Úřad není oprávněn při své přezkumné činnosti vstupovat do myšlenkových pochodů jednotlivých hodnotitelů, tedy členů hodnotící komise, a tyto myšlenkové pochody jakkoliv přezkoumávat, hodnotit či dokonce nahrazovat vlastním správním uvážením, neboť zákon konstruuje hodnotící komisi jako kolegium odborně způsobilých osob, kterým jediné je zákonem svěřena pravomoc posoudit veškeré odborné otázky, související s procesem hodnocení nabídek. [...] Úřad však přezkoumává, zda k hodnocení komisí došlo zákonem stanoveným způsobem, zda k tomu došlo transparentním způsobem, tedy zda je posouzení komise přezkoumatelné po formální stránce.“

[38] Citované judikturní závěry ohledně výběru nejvhodnější nabídky byly později vztaheny rovněž k problematice posuzování mimořádně nízkých nabídkových cen (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 5 As 180/2016 - 32).

[39] Stěžovatel v kasační stížnosti dovozoval, že zadavatel posouzení cen prací v oblasti ICT obsažené v rozhodnutí o vyloučení provedl v rozporu se zásadou transparentnosti. Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčil.

[40] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že si plně uvědomuje limity svého přezkumu. Z výše uvedené právní úpravy a judikatury vyplývá, že úkolem žalovaného a správních soudů je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. Správní soudy ani žalovaný nemohou vstupovat do myšlenkových pochodů jednotlivých hodnotitelů, tedy členů hodnotící komise, či nahrazovat jejich uvážení vlastním správním uvážením. Úkolem správních soudů a žalovaného je kontrola těch činností zadavatele, které vytvářejí prostor pro *fair* podmínky pro účast uchazečů v soutěži a jeho postupu v daném řízení, přičemž v tomto ohledu jsou mj. oprávněni posuzovat dodržení zásady transparentnosti.

[41] Zásada transparentnosti zakotvená v § 6 odst. 1 ZZVZ patří k základním principům ZZVZ (viz důvodová zpráva k návrhu zákona o veřejných zakázkách, sněmovní tisk č. 300/0 přístupné v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny na adrese www.psp.cz, dále viz odbornou komentářovou literaturu, např. Podešva, V., Sommer, L., Votrubec, J., Flašár, M., Harnach, J., Měkota J. Janoušek, M. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016.). Význam zásady transparentnosti v prvé řadě

pokračování

směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Právě k zajištění konkurence mezi dodavateli slouží rovněž zásada transparentnosti (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS, případně obdobně stanovisko generální advokátky Christine Stix-Hackl ze dne 12. 4. 2005 ve věci C-231/03, *Coname*, bod 92, podle které „transparentnost má zaručit nenarušenou hospodářskou soutěž a přispět k otevření vnitrostátních trhů.“). V rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, zdejší soud vyložil, že požadavek transparentnosti není splněn tehdy, jsou-li v zadatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Doplnil, že tento závěr je v souladu s výkladem zásady transparentnosti ze strany Soudního dvora EU, k čemuž odkázal na výše zmíněné stanovisko generální advokátky Stix-Hackl ve věci *Coname*, které uvádí, že „transparentnost podle směrnic obsahuje více než pouhé aspekty spojené s publicitou konkrétních zadávacích řízení“ (bod 88). „Kromě toho princip transparentnosti představuje naopak vůdčí zásadu pro celé zadávací řízení. K tomu patří rovněž například přezkoumatelnost rozhodnutí zadavatele a obecně objektivní postup během zadávacího řízení“ (bod 90, důraz přidán).

[42] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že „smyslem institutu mimořádně nízké nabídkové ceny je chránit zadavatele před situací, kdy uchazeč ve své nabídce uvede nereálnou cenu, za níž není možné z objektivních důvodů realizovat plnění veřejné zakázky, která by vedla například k nedokončení, nekvalitnímu splnění, případně nekontrolovatelnému navyšování původní nabídkové ceny. Citované ustanovení má také bránit uchazečům v nabízení objektivně nereálné nabídkové ceny s cílem získat ‚konkurenční výhodu‘ oproti ostatním uchazečům a zvítězit tak v zadávacím řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 5 As 180/2016 - 32).

[43] Z uvedeného vyplývá, že prostřednictvím zásady transparentnosti jsou chráněny cíle právní úpravy v oblasti veřejných zakázek, mezi které patří zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky, jakož i zajištění řádné hospodářské soutěže mezi podnikateli. Předpokladem naplnění těchto cílů je přitom mj. i přezkoumatelnost rozhodnutí zadavatele a celkově racionální, logický, bezrozporný, resp. objektivní postup zadavatele během zadávacího řízení. Z níže uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal, že by zadavatel těmito povinnostem dostál.

[44] V nynějším případě zadavatel při posuzování MNNC ve stěžovatelově nabídce porovnával nabídkovou cenu stěžovatele s cenami ICT prací vyskytujícími se trhu. Tento postup lze v obecné rovině označit za správný, neboť MNNC je třeba vyhodnocovat ve vztahu k předmětu zakázky [viz výše citovaný § 28 odst. 1 písm. o) ZZVZ], nikoli k předpokládané hodnotě stanovené v zadávací dokumentaci. Za přijatelný však již nelze označit způsob tohoto srovnání provedený zadavatelem, resp. postup při hodnocení stěžovatelem nabízené ceny. Tento postup podle názoru kasačního soudu výše uvedeným požadavkům neodpovídá.

[45] Z rozhodnutí o vyloučení se podává, že zadavatel při posuzování stěžovatelem nabídnuté ceny vycházel z dokumentu „Přehled obvyklých cen ICT prací“ ze dne 26. 11. 2018. Tento přehled obsahuje údaje o ceně prací typově označených jako *administrátor, analytik, architekt, auditor, blended rate, podpora, programátor, rutinní práce, specialista, školitel, technik, tester, vedoucí projektu*. Zadavatel v rozhodnutí o vyloučení konstatoval, že služby Rozvoje dle nabídky stěžovatele bude ze 48 % provádět osoba v roli *vývojáře* ohodnocena cenou bez marže ve výši 2 810 Kč za tzv. *1 člověkodenní*. Srovnání zadavatel provedl s pozicí *programátora seniora*, neboť ta dle něj fakticky odpovídá pozici *vývojáře* (viz str. 11 rozhodnutí o vyloučení). Bral v úvahu hodnoty mediánu *1 člověkodenní* a uvedl, že v případě *programátora seniora* je tato hodnota 11 200 Kč, u *programátora juniora* 9 000 Kč, u *webového programátora* 6 000 Kč a nejnižší hodnotu mediánu za *1 člověkodenní* shledal v případě pozice *programátor.net*, a to ve výši 4 392 Kč. Zadavatel vyhodnotil, že stěžovatelem nabídnutá cena za *1 člověkodenní vývojáře* je „výrazně nižší než ceny obvyklé na této pozici“. Zadavatel v rozhodnutí o vyloučení nevyložil své úvahy, na základě kterých při posouzení MNNC vycházel z „ceny obvyklé“. Tu nadto bez dalšího ztotožnil s hodnotou mediánu částek uvedených v Přehledu obvyklých cen ICT, a řádně nevysvětlil, z jakého důvodu se nezabýval rozptylem na trhu reálně nabízených cen. Z tabulky na s. 11 Přehledu obvyklých cen ICT přitom vedle mediánových, resp. průměrných hodnot vyplývají i maximální a minimální hodnoty cen pro všechny varianty v kategorii *programátor* včetně rozložení jejich četnosti na trhu. V Přehledu jsou uvedeny následující minimální hodnoty: u *programátora seniora* 2 024 Kč, u *programátora juniora* 2 296 Kč, u *webového programátora* 2 296 Kč, a u zadavatelem zmíněného *programátora.net* 2 600 Kč. Z ničeho však relevantně nevyplývá, z jakých důvodů stěžovatelem nabídnutá cena (2 810 Kč), která nebyla nižší než na trhu se reálně vyskytující ceny (byť ty nižší), založila pochybnosti o schopnosti stěžovatele za danou cenu předmětnou veřejnou zakázku (resp. její část Rozvoj) realizovat. Zadavatel v podstatě ztotožnil nižší cenu s nekvalitním plněním, aniž by však uvedl relevantní argumentaci a důkazy, které by takový závěr jednoznačně potvrzovaly. Ani z ničeho jiného nevyplývá opora pro takový zjednodušující a soutěž významně omezující závěr.

[46] Soud nemohl přehlédnout ani to, že zadavatel v rozhodnutí o vyloučení dospěl k závěru, že použití platformy SoftShell nemůže odůvodnit stěžovatelem plánované využití méně kvalifikovaných (a tedy levnějších) pracovníků pro posuzované služby Rozvoje (tj. položka, v níž byla identifikována MNNC), ale naopak bude třeba použít pracovníky seniornější (a tedy dražší). I při takovém závěru však nebylo lze bez dalšího učinit závěr o nerealizovatelnosti služeb Rozvoje za stěžovatelem nabízenou cenu, neboť z Přehledu obvyklých cen ICT vyplývá, že jsou na trhu dostupné služby seniorních programátorů již od ceny 2 024 Kč za *1 člověkodenní*, tj. za cenu nižší, než stěžovatelem nabízenou cenu 2 810 Kč. Z rozhodnutí zadavatele ani z dalších podkladů nelze učinit objektivní závěr, proč k uvedeným hodnotám nebylo lze přihlédnout a proč bylo nutno na základě nich znemožnit stěžovateli účast v daném zadávacím řízení.

[47] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že zadavatel ke svému závěru o nerealizovatelnosti zakázky v položce Rozvoj za stěžovatelem nabídnutou cenu odkázal i na znalecký posudek vypracovaný v roce 2019 pro Ministerstvo životního prostředí jako zadavatele veřejné zakázky na informační systém odpadového hospodářství. Vyhodnotil, že pozice *vývojáře* v rámci podpory a servisu systému odpadového hospodářství je velmi

pokračování

podobná činnosti *vývojáře* v rámci Rozvoje (v nyní posuzované veřejné zakázce) a uvedl, že dle posudku činí „cena obvyklá“ za *1 člověkodenní vývojáře* bez přírážky zisku výrazně vyšší cenu, než kolik činí cena nabídnutá stěžovatelem. Stejný závěr učinil zadavatel ohledně „všech ostatních pozic v rámci Rozvoje“. Ve vztahu k tomuto podkladu není zřejmé, na základě jakých úvah zadavatel porovnával stěžovatelem nabídnutou cenu s vybranou cenou obsaženou v posudku. Cena obsažená v posudku (viz tabulka na str. 82), kterou zadavatel označil jako „cenu obvyklou“ je v posudku popsána jako „*kalkulovaná cena za 1 člověkodenní bez DPH – tržní hodnota*“. Tato hodnota je vypočítaná podle nákladové metody popsané v posudku. Zadavatel dle rozhodnutí o vyloučení způsob výpočtu této hodnoty blíže nezkoumal, nezabýval se ani srovnatelností takto vypočítané hodnoty s hodnotami uvedenými v Přehledu, resp. s cenou nabídnutou stěžovatelem. I tyto skutečnosti vedou k závěru o neobjektivním posouzení, resp. o nedodržení zásady transparentnosti.

[48] V souvislosti s uvedeným nelze dále přehlédnout, že zadavatel v rozhodnutí o vyloučení odkázal rovněž na tři veřejné zakázky, ve kterých působil v pozici zadavatele, a které vyhodnotil jako „zakázky obdobného charakteru“. Jednalo se o zakázku Jednotný informační systém práce a sociálních věcí – IS ZAMĚSTNANOST, zakázku Jednotný informační systém práce a sociálních věcí – Integrovaná podpůrná a provozní data (IPPD) a zakázku Podpora a rozvoj datových skladů rezortu MPSV (DWH); viz příloha 1 k rozhodnutí o vyloučení – Porovnání cen 1 MD v ICT profesích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však z dokumentu Porovnání cen 1 MD v ICT profesích vyplývá, že zadavatelem poukazované ceny za *1 člověkodenní* jsou cenami jednotnými vztahujícími se obecně ke všem rolím, které mohou v rámci uvedených zakázek figurovat, přičemž tento dokument na str. 3 výslovně uvádí, že tyto hodnoty neumožňují přímé porovnání vůči jednotlivým rolím v rámci služeb Rozvoje, jak je definoval ve své nabídce stěžovatel. Pro nyní posuzovanou situaci proto dokument provedl srovnání s celkovou nabídkovou cenou stěžovatele za *1 člověkodenní* služeb Rozvoje ve výši 4 300 Kč (vč. marže) a uzavřel, že stěžovatelem nabízená hodnota je „*podstatně nižší v porovnání s cenami u obdobných zakázek*“. Nejvyšší správní soud shledal, že dokument, ze kterého zadavatel v této části vychází, srovnává celkové ceny realizovaných veřejných zakázek, jejichž podobnost s nyní posuzovanou nabídkou stěžovatele konstatuje bez jakéhokoli bližšího odůvodnění. Dále je třeba zdůraznit, že z dokumentu není zřejmé složení ceny (vycházející z rozsahu využitých rolí či způsobu poskytování služby) v zadavatelem poukazovaných zakázkách. Dokument neporovnává ani ceny za stejné práce; vypovídající porovnání cen je proto vyloučeno.

[49] Nutno konečně zdůraznit i to, že stěžovatel v námitkách proti rozhodnutí o vyloučení (viz bod 4 na str. 9 námitek) v rámci odůvodňování mimořádně nízké nabídkové ceny poukazyval i na jiná zadávací řízení před ústředními orgány státní správy (Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo zemědělství), tedy před orgány, mezi které patří i nynější zadavatel, ve kterých byly realizovány podobné zakázky (jejichž součástí byl i rozvoj systému) za obdobné ceny, které uváděl stěžovatel. Stěžovatel v tomto ohledu mj. odkázal na celkové ceny za *1 člověkodenní* služeb rozvoje systému v daných zakázkách (3 600 Kč, 3 500 Kč, 2 705 Kč) a na ceny za služby v jednotlivých rolích (např. *projektový manager* 3 800 Kč, *procesní analytik* 3 500 Kč, *architekt IS* 3 400 Kč, *vývojář* 2 600 Kč, *tester* 2 200 Kč, *role projektového manažera, analytika a architekta* 4 800 Kč, *systémový specialista* za 3 200 Kč). Z uvedených údajů tedy vyplývá, že služby vývojáře byly realizovány za cenu nižší,

než je cena nabízená stěžovatelem, což značně zpochybňuje nosný závěr zadavatele o nemožnosti realizace zakázky za nabízenou cenu, tedy závěr, na kterém bylo vystavěno rozhodnutí o tom, že se stěžovatel nemůže účastnit daného zadávacího řízení.

[50] Jak přitom vyplývá z výše uvedené právní úpravy a judikatury, úkolem správních soudů a žalovaného je kontrola těch činností zadavatele, které vytvářejí prostor pro *fair* podmínky pro účast uchazečů v soutěži a jeho postupu v daném řízení. Správní soudy a žalovaný jsou oprávněni posuzovat dodržení zásady transparentnosti celého procesu zadávání veřejných zakázek. V rámci posuzování zásady transparentnosti mají přitom zkoumat i objektivnost, resp. bezrozpornost provedeného hodnocení nabídek. Kumulace všech výše uvedených důvodů vede soud k závěru o nerespektování zásady transparentnosti ze strany zadavatele. Jeho postup nelze považovat za objektivní, bezrozporný a v konečném důsledku i souladný se zásadou transparentnosti. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se stěžovatelem, že postup zadavatele neodpovídal smyslu a účelu § 6 ZZVZ. Při tomto závěru nemohl Nejvyšší správní soud přehlédnout ani celkový kontext dané zakázky a souvisejících otázek (zejména pak zvolení pravidla pro přezkum nabídkových cen uchazečů z hlediska MNNC, výši předpokládané hodnoty zakázky, výši jednotlivých nabídkových cen, jakož i následné hodnocení ze strany zadavatele). Ty ve svém souhrnu znásobují závěr o nerespektování zásady transparentnosti a návazně pak vedou i k pochybnostem stran dodržení principů hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti, tedy dalších nosných cílů právní úpravy v oblasti veřejných zakázek. V tomto ohledu lze akcentovat i argument stěžovatele, že z definice mimořádně nízké nabídkové ceny nevyplývá, že by mimořádně nízkou nabídkovou cenou byla každá cena, která by byla nižší než průměrná, resp. mediánová cena. Takový výklad by *ad absurdum* vedl k tomu, že pokud by každá nabídková cena nižší než aktuální průměrná cena byla posouzena jako MNNC, každá další nabídková cena by musela být vyšší než průměrná cena, což by mohlo vést jen k růstu cen veřejných zakázek. Takový závěr pak vyvolává i rozpor s imperativem ukládajícím efektivní a hospodárné vynakládání veřejných prostředků. Nejvyšší správní soud si je přitom vědom toho, že žalovaný nemůže vstupovat do hodnotících úvah zadavatele, nahrazovat je úvahami vlastními, jakož i dalších limitů postupu žalovaného ve smyslu výše uvedené právní úpravy a judikatury. V rozsahu přezkumu prováděného žalovaným však zákon i judikatura trvají na povinnosti posoudit soulad postupu zadavatele se zásadou transparentnosti (srov. § 6 ZZVZ a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2009, č. j. 5 Afs 75/2009 - 100). V dané věci však tato zásada dodržena nebyla (viz výše). To má za následek nutnost zrušení rozsudku krajského soudu a jemu předcházejících rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud si přitom uvědomuje i specifickou danou věc, z čehož plyne i obtížná přenositelnost výše uvedených závěrů na jiná řízení. Každou věc je třeba posuzovat individuálně s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem.

[51] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že přisvědčil kasační námitce, že postup zadavatele neodpovídal § 6 ZZVZ. Z tohoto důvodu mu nezbylo, než rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť ty stojí na zcela opačném závěru.

[52] S ohledem na výše uvedené bylo nadbytečné zabývat se podrobně dalšími námitkami. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ohledně hodnocení změny

pokračování

postoje zadavatele k položce cena za Rozvoj se ztotožňuje s krajským soudem. Zadavatel původně stěžovatele ke zdůvodnění MNNC služeb Rozvoje nevyzval a jím nabídnutou cenu v řízení před žalovaným obhajoval. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného o návrhu OKsystem (kterým žalovaný zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nabídky stěžovatele jako nejvhodnější) však byl nucen změnit svůj přístup. Požádal stěžovatele o zdůvodnění MNNC, při kterém získal nové informace ohledně jeho nabídky a nabídkové ceny, a vázán právním názorem Rozhodnutí o návrhu OKsystem, které dosavadní zadavatelově argumentaci nepřisvědčilo, rozhodl o vyloučení stěžovatele. Změnu zadavatelova postoje tak do značné míry způsobilo právě zmíněné rozhodnutí žalovaného, jehož právním názorem byl zadavatel povinen se řídit, a kterému se také podřídil (rozklad nepodal ani zadavatel, ani stěžovatel). Proto nelze považovat změnu zadavatelova přístupu a argumentace za nevysvětlitelnou, jak dovozuje stěžovatel.

[53] Jestliže stěžovatel dále namítal, že mu zadavatel před vydáním rozhodnutí o vyloučení neumožnil seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, Nejvyšší správní soud v obecné rovině souhlasí s posouzením provedeným krajským soudem, že v dané věci nebyl rámec férových podmínek pro účast uchazečů v soutěži zásadně dotčen. Stěžovateli bylo známo zaměření zadavatelových pochybností o MNNC, tj. toho, zda lze MNNC (v části položky Rozvoj) odůvodnit technickými aspekty platformy SoftShell. V dané věci měl proto před vydáním rozhodnutí příležitost předložit veškeré podklady a argumenty k dané otázce, pročť ani nelze tento postup posoudit jako rozporný s poukazovanou judikaturou SDEU, ze které vyplývá právo na možnost se účinně vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Zprávy přizvaných odborníků pak představovaly podklad pro zadavatele analyzující technické aspekty předmětného softwaru.

[54] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž brojil proti výtce krajského soudu, že stěžovatel své argumenty uvedené v námitkách nepodložil žádným znaleckým posudkem. Nejvyšší správní soud shledal, že z rozsudku krajského soudu vyplývá, že krajský soud stěžovateli nekladl k tíži nedoložení znaleckého posudku k námitkám. Konstatoval pouze, že ačkoli stěžovatel zpochybňoval závěry odborníků ohledně platformy SoftShell, na základě kterých zadavatel rozhodl o vyloučení stěžovatele, nedoložil ke svým výhradám žádné relevantní důkazy či podklady, a to nejen v rámci námitek, ale ani při podání návrhu k žalovanému, rozkladu či žaloby. Kasační námitka je proto nedůvodná. Krajskému soudu nelze vytýkat ani jeho závěry stran přezkumu ekonomické racionality a technického řešení. V tomto ohledu postupoval v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě stížní argumentace důvod se odchýlit.

[55] S přihlédnutím k výše uvedenému však rozsudek krajského soudu obstát nemohl. Krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí správních orgánů pro výše uvedené důvody nezrušil. Stěžovatel v žalobě a následně i v kasační stížnosti důvodně poukazoval na porušení zásady transparentnosti (viz výše). Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou

možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je vázán výše uvedenými závěry.

[56] Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření ani o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o tomto mimořádném opravném prostředku bylo (s ohledem na povahu věci) rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS a na něj navazující judikaturu).

[57] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši.

[58] V řízení o žalobě stěžovatel vynaložil na soudní poplatek 3 000 Kč a 1 000 Kč za návrh na vydání předběžného opatření. V řízení o žalobě stěžovatel nebyl zastoupen, nemá proto právo na náhradu nákladů právního zastoupení. Celková částka náhrady nákladů v řízení o žalobě proto činí 4 000 Kč.

[59] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel vynaložil na soudní poplatek 5 000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a sepis kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna tak činí 6 800 Kč. Protože je advokát plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %). Celková částka náhrady nákladů v řízení o kasační stížnosti proto činí 8 228 Kč za právní zastoupení a 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, celkem tedy 13 228 Kč.

[60] Celkem za obě řízení je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovateli 17 228 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele.

[61] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Náhrada nákladů řízení se osobě zúčastněné na řízení proto nepřiznává.

[62] Jelikož Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani o návrhu na vydání předběžného opatření, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tyto návrhy v celkové výši 2 000 Kč (1 000 Kč za každý návrh) stěžovateli. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Jana Lukeše, Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu